

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และความเชื่อมั่น
ในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างการจัดกิจกรรม
แบบ TPR และแบบ CLE

A Comparison of English Learning Achievement for Communication And
Self –Confidence of Prathomsueksa 2 Students between Using
the TPR Activies and the CLE Activies

วิภาภรณ์ บุตรนาม¹

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์²

วัฒนชัย ธีรศิลาเวทย์³

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อ 1) พัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 แบบ TPR และแบบ CLE ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70 2) หาค่าดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ TPR และแบบ CLE และ 3) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างการจัดกิจกรรม แบบ TPR และแบบ CLE กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนบ้านสามขามิตรภาพที่ 3 อำเภอเมือง จังหวัดมุกดาหาร จำนวน 2 ห้อง รวม 50 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) สุ่มครั้งที่ 1 ได้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/1 โรงเรียนบ้านสามขามิตรภาพที่ 3 จำนวน 25 คน เป็นกลุ่มทดลองห้องที่ 1 ได้รับการจัดกิจกรรมแบบ TPR และสุ่มครั้งที่ 2 ได้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/2 โรงเรียนบ้านสามขามิตรภาพที่ 3 จำนวน 25 คน เป็นกลุ่มทดลองห้องที่ 2 ได้รับการจัดกิจกรรมแบบ CLE เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร แบบ TPR และแบบ CLE มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.79 และ 4.75 ตามลำดับ แบบละ 15 แผน แผนละ 1 ชั่วโมง 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ชนิดเลือกตอบ 3 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ IOC 0.80-1.00 มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อตั้งแต่ 0.38-0.73 และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.74 และ 3) แบบวัดความเชื่อมั่นในตนเองเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 3 ระดับ จำนวน 15 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.28-0.56 และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.76 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบสมมติฐานด้วย Hotelling's T²

¹ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

² รองศาสตราจารย์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

³ อาจารย์พิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ผลการวิจัยปรากฏ ดังนี้

1. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแบบ TPR และแบบ CLE มีประสิทธิภาพเท่ากับ 78.31/76.27 และ 77.94/75.73 ตามลำดับ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 70/70
2. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ TPR และแบบ CLE ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.6200 และ 0.6000 แสดงว่านักเรียนมีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน คิดเป็นร้อยละ 62 และ 60 ตามลำดับ
3. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ TPR และแบบ CLE มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน แต่นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ TPR มีความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่าแบบ CLE อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ : การจัดกิจกรรมแบบ TPR, การจัดกิจกรรมแบบ CLE, ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารความเชื่อมั่นในตนเอง

ABSTRACT

The purposes of this research were : to develop the learning plan for English communication of Prathomsueksa 2 students TPR and CLE activities Instruction with an efficiency criterion of 70/70, to find out the effectiveness indices of TPR and CLE for English lesson plan. to compare the English learning achievement for communication and self-confidence of Prathomsueksa 2 students between the TPR Activities and the CLE Activities. The subject include two classes of 50 Prathomsueksa 2 students studying at Bansarmkhamittaphap 3 school, Mukdaharn obtained using the cluster random sampling technique. The tool of this research were : Fifteen TPR and CLE activities lesson plans ; the average total (\bar{x} 4.79 and 4.75 in order) the most of suitability English for communication achievement test 30 items with IOC 0.80-1.00 discriminations between 0.38-0.73 and a reliability of 0.74. An evaluation of student self confidence of Prathomsueksa 2 students with discrimination between 0.28-0.56 and a reliability of 0.76, The statistical analysis include percentage, mean and standard deviation. The Hotelling's T^2 was employed for testing the hypothesis.

The results of the study were as follows :

1. The English lesson plan for communication of Prathomsueksa 2 students TPR and CLE Activities Instruction had efficiencies of 78.31/76.27 and 77.94/75.73 respectively which were higher than the established criterion of 70/70.

2. The English lesson plan for communication TPR and CLE Activies of Prathomsueksa2 students Instruction lesson plan had in effectiveness indices of 0.6200 and 0.6000 The students had Post-test scores were higher than Pre-test. The percentage were 62 and 60 respectively.

3. The Prathomsueksa 2 students that learning by using TPR and CLE had the achievement do not different But The students that learning TPR had self confidence higher than learning CLE. Statistically significant at the level .01

Keywords : TPR Activies Instruction, CLE Activies Instruction, English for communication achievement, Self confidence.

บทนำ

การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในสังคมไทยปัจจุบันนี้ เนื่องจาก เป็น การเตรียมความพร้อมในการก้าวเข้าสู่การเป็นประชาคมอาเซียนในปี 2558 ประเทศไทยในฐานะที่เป็นผู้นำใน การก่อตั้งสมาคมอาเซียน และเป็นแกนนำในการสร้างประชาคมอาเซียนให้เข้มแข็ง จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ ต้องทำให้ประชาชนได้พัฒนาการติดต่อสื่อสารระหว่างกันในประเทศอาเซียน พัฒนาสมรรถนะให้พร้อมจะ อยู่ร่วมกันและส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศ กระทรวงศึกษาธิการ ได้กำหนดนโยบาย 5 ประการ ใน การดำเนินงานตามปฏิญญาอาเซียนด้านการศึกษา ซึ่ง 1 ในนโยบายนั้น ได้แก่ การพัฒนาศักยภาพของนักเรียน นักศึกษาและประชาชนให้มีทักษะที่เหมาะสมเพื่อเตรียมความพร้อมในการก้าวสู่ประชาคมอาเซียน เช่น ความรู้ภาษาอังกฤษ ภาษาเพื่อนบ้าน เทคโนโลยีสารสนเทศ ทักษะและความชำนาญการที่สอดคล้องกับ การปรับตัวและเปลี่ยนแปลงทางอุตสาหกรรมและการเพิ่มโอกาสในการหางานทำของประชาชน ในการจัด กิจกรรมเพื่อพัฒนาความรู้และเสริมสร้างความเป็นพลเมืองอาเซียน ช่วยเพิ่มศักยภาพการเรียนรู้ให้ผู้เรียน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดคุณลักษณะของผู้เรียนไว้ 3 ด้าน คือ ด้านความรู้ ด้านทักษะ/กระบวนการ และด้านเจตคติ ในด้านทักษะ/กระบวนการนั้น ได้กำหนดทักษะพื้นฐาน โดยต้องสื่อสารได้อย่างน้อย 2 ภาษา (ภาษาอังกฤษและภาษาประเทศเพื่อนบ้านอีกอย่างน้อย 1 ภาษา) ดังนั้น การส่งเสริมการจัดการศึกษาภาษาต่างประเทศมีความสำคัญเพราะเป็นพื้นฐานต่อการพัฒนาในทุกๆ ด้าน และ มีการส่งเสริมให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางด้านอาเซียนศึกษา เป็นศูนย์การเรียนรู้ด้านศาสนาและวัฒนธรรม เพื่อขับเคลื่อนประชาคมอาเซียนด้วยการศึกษา (กระทรวงศึกษาธิการ. 2554 : 2-5)

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กำหนดให้ภาษาต่างประเทศที่เป็น สาระการเรียนรู้พื้นฐาน คือ ภาษาอังกฤษ โดยมีกรอบและแนวทางเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือ กับประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของ

ภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดี ต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศ เพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่าย และกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต ดังนั้น นักเรียนควรได้รับการปลูกฝังพื้นฐานการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษ เพื่อให้เกิดความมั่นใจในการสื่อสาร มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษในการฟัง-พูด- อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551 : 220-221) ภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวันของมนุษย์ในยุคแห่ง ข่าวสาร และเทคโนโลยีเช่นนี้ เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสารทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน การจัดการศึกษาภาษาต่างประเทศในประเทศไทยปัจจุบัน มุ่งเน้นให้ผู้เรียน สามารถสื่อสาร ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ดังนั้น การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจึงมีความสำคัญในการพัฒนาผู้เรียนให้ สามารถใช้ภาษาในการสื่อสารกับผู้อื่นได้ตามความต้องการในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในชีวิตประจำวัน การประกอบอาชีพ การศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น (กรมวิชาการ. 2545 : 2-3)

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียน ยังมีปัญหาและอุปสรรคหลายอย่างที่ทำให้ไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ทั้งจากครูผู้สอน ผู้เรียน และสิ่งแวดล้อม ปัญหาจากครูผู้สอนคือ ขาดแคลน ครูที่จบสาขาภาษาอังกฤษ ทำให้กิจกรรมการเรียนการสอนขาดพื้นฐานทักษะภาษาอังกฤษ และครูผู้สอนที่ไม่ได้ใช้เทคนิคและวิธีการสอนที่ทันสมัยและนวัตกรรมใหม่ๆ เพื่อทำให้การเรียนการสอนสนุกสนานสร้างความ สนใจของผู้เรียน บรรยากาศในการเรียนการสอน ไม่กระตุ้นให้นักเรียนอยากเรียน ทำให้นักเรียนเกิดความเบื่อ หน่ายไม่มีความสุขในการเรียนมีผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ด้านผู้เรียน นักเรียนขาดความสนใจและ ขาดความกระตือรือร้น ขาดทักษะการสื่อสารทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ไม่เห็น ความสำคัญของวิชาที่เรียนส่งผลให้ นักเรียนขาดความมั่นใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ ประสบการณ์การสอนของผู้วิจัยในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งเป็นเนื้อหาที่เป็นพื้นฐานในการเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสาร ต้องใช้ทักษะการสื่อสาร 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ในปีการศึกษา 2552-2554 ของนักเรียนโรงเรียนบ้านสามขามิตรภาพที่ 3 พบว่าคะแนนเฉลี่ยร้อยละรายวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ยังอยู่ในระดับที่ไม่น่าพอใจ (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม. 2554 : 9)

การจัดกิจกรรมแบบ TPR (Total Physical Response) เป็นวิธีการสอนที่ให้ผู้เรียนฟังและปฏิบัติตาม คำสั่งของครู ผู้บุกเบิกวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางนี้ คือ เจมส์ แอชเชอร์ (James Asher) ศาสตราจารย์ด้านจิตวิทยาแห่งมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย ซึ่งได้นำแนวคิดที่เน้นความเข้าใจนี้มาทดลองใช้ใน ปี ค.ศ. 1967 และสรุปผลได้ว่า การเรียนภาษาจะได้ผลช้าลงสำหรับผู้เรียนที่รีบร้อนที่จะพูดเร็วเกินไป ก่อนที่จะสามารถ ฟังภาษาให้เข้าใจและรู้คำศัพท์มากพอสมควรแล้ว Asher ได้สรุปรายละเอียดของการสอนแบบ TPR ว่ามาจาก ธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็กทารก โดยการที่เด็กจะสามารถพูดคำใดคำหนึ่งออกมาได้นั้น เขาจะต้อง ผ่านประสบการณ์ในการฟังมาอย่างมากมายก่อน ในขั้นแรกเด็กจะค่อยๆ ลอกเลียนแบบการใช้ ด้วยภาษาสื่อ

ความหมายในการเคลื่อนไหววัยต่างๆ ของร่างกาย ใช้การมอง การชี้ การหัวเราะ ฯลฯ การพัฒนาภาษาของเด็กทารกเกิดจากความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่ อาจเป็นที่เลี้ยงหรือบุคคลอื่น ๆ ซึ่งอยู่รอบกายเด็กซึ่งเป็นไปตามลักษณะธรรมชาติ (Asher, 1979 : 34) จะเห็นได้ว่า ในระยะแรกผู้ใหญ่หรือพ่อแม่ มักจะพูดกับเด็ก โดยมีความคิดหวังเพียงให้เขาตอบสนองด้วยการกระทำ เช่น ผู้ใหญ่มักจะพูดกับเด็กบ่อยๆ ว่า “ยิ้มให้คุณย่าหน่อยซิ” “คุณพ่ออยู่ไหนคะ” เด็กจะค่อยๆ พัฒนาจากการตอบสนองด้วยวิธีการปฏิบัติแล้วจึงค่อยออกมาเป็นคำพูด สรุปได้ว่า Asher ได้แนวความคิดในการสอนภาษาโดยวิธีการตอบสนองด้วยท่าทางมาจากการศึกษาธรรมชาติ การเรียนรู้ของเด็ก โดยเด็กจะมีทักษะการฟังมากกว่าทักษะอื่นๆ จากการที่เด็กได้ฟังผู้ใหญ่พูดประโยคต่างๆ หรือประโยคคำสั่งอย่างเข้าใจ จนสามารถปฏิบัติตามคำสั่งและตอบสนองได้ด้วยวิธีปฏิบัติแล้วแสดงออกโดยการพูด (สมิตรา อังวัฒนกุล, 2539 : 84) สอดคล้องกับงานวิจัยของ ศิริภรณ์ ศรีนาค (2550 : 47-73) ซึ่งได้ทำวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กิจกรรมการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) กับการจัดกิจกรรมการสอนตามแนวทางการสอนภาษา เพื่อการสื่อสาร ปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่สอนโดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง กับวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีคะแนนเฉลี่ยโดยรวมสูงกว่าวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร นอกจากนี้ คะแนนเฉลี่ยด้านทักษะการฟังและทักษะการพูดของนักเรียน ที่ใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร แต่ด้านความรู้ทางภาษาของนักเรียนโดยวิธีสอนทั้งสองวิธีไม่แตกต่างกัน จากการศึกษาข้อดีของการจัดกิจกรรมแบบ TPR นั้นสรุปได้ว่า ผู้เรียนได้ประสบการณ์ตรงจากการปฏิบัติจริง จึงเข้าใจ สนุกสนาน และจำได้ไม่เกิดความเครียด เพราะไม่มีการบังคับให้ผู้เรียนพูดเมื่อยังไม่พร้อม และผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน สามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ จะเห็นได้ว่า การสอนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง เป็นวิธีหนึ่งที่ได้รับความสะดวกจากนักวิจัยในการพัฒนาภาษาอังกฤษและเป็นวิธีที่สามารถพัฒนาการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนได้ดียิ่งขึ้น

การจัดกิจกรรมแบบ CLE (Concentrate Language Encounter) เป็นกระบวนการเรียนรู้ทางด้านภาษา ที่เรียนรู้จากส่วนรวมไปหาส่วนย่อย สามารถทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างสอดคล้องกับสภาพจริงในชีวิตประจำวัน ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกทักษะทางด้านภาษาอย่างต่อเนื่องตามลำดับขั้นของการเรียนรู้ได้แก่ ฟัง พูด อ่าน เขียน นอกจากนี้ยังเน้นกระบวนการกลุ่มและการบูรณาการที่สอดคล้องสัมพันธ์กับสาระการเรียนรู้อื่นๆ ได้อีกด้วย ข้อดีของการจัดกิจกรรมแบบ CLE นั้น ทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ทุกขั้นตอน ได้ฝึกทักษะการทำงานร่วมกัน ได้เรียนรู้อย่างสนุกสนานและเรียนรู้ด้วยความสุข ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีโอกาสได้แสดงออก ใช้ได้ผลดีสำหรับการเรียนรู้ภาษาขั้นพื้นฐาน ใช้ได้ผลดีสำหรับโรงเรียนที่ขาดแคลนครูผู้สอน ใช้ได้ผลดีไม่จำกัดอายุสำหรับเร่งรัดให้ผู้เรียนอ่านออกเขียนได้อย่างรวดเร็วและใช้ได้ผลดีสำหรับโรงเรียนที่มีนักเรียนใช้สองภาษาจำนวนมาก เช่น ภาษาท้องถิ่น ภาษาแม่ เป็นต้น (สุวิทย์ และ อรทัย มูลคำ, 2540 : 218) สอดคล้องกับงานวิจัยของ กมลทิพย์ แก้วนกสิการณ์ (2550 : 59-89) ซึ่งได้ทำวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (CLE) กับการสอนตามปกติ ปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (CLE) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการสอนตามปกติ มีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับมาก จะเห็นได้ว่า การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเป็นวิธีหนึ่งที่ได้รับการสนับสนุนจากนักวิจัยในการพัฒนาภาษาอังกฤษและเป็นวิธีที่สามารถพัฒนาการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนได้ดียิ่งขึ้น

จากการรายงานผลการเรียนของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านสามขามิตรภาพที่ 3 อำเภอเมือง จังหวัดมุกดาหาร ปีการศึกษา 2554 พบว่าวิชาภาษาอังกฤษมีคะแนนเฉลี่ยทักษะการฟัง และทักษะการพูดรวมร้อยละ 52.35 ซึ่งยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ของสถานศึกษา คือนักเรียนต้องเรียนภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 ขึ้นไป ดังนั้นผู้วิจัยจึงตระหนักและเห็นความสำคัญของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ จึงมีความสนใจที่จะนำกิจกรรมการเรียนการสอนแบบ TPR และกิจกรรมการเรียนการสอนแบบ CLE มาแก้ปัญหาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เพื่อนำผลที่ได้จากการวิจัยมาประยุกต์ใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการสอนที่ดีของครู และช่วยเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนให้สูงขึ้น จึงจะส่งผลให้มีการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้เกิดประสิทธิภาพมากขึ้นต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 แบบ TPR และแบบ CLE ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70
2. เพื่อหาค่าดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อยู่แบบ TPR และแบบ CLE ที่พัฒนาขึ้น
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยการจัดกิจกรรมแบบ TPR และแบบ CLE

สมมติฐานการวิจัย

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและความเชื่อมั่นในตนเองระหว่างการจัดกิจกรรมแบบ TPR และแบบ CLE แตกต่างกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 กลุ่มโรงเรียนตำบลคำป่าหลาย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา มุกดาหาร จำนวน 202 คน จำนวน 7 โรงเรียน ห้องเรียน 10 ห้อง

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนบ้านสามขามมิตรภาพที่ 3 อำเภอเมือง จังหวัดมุกดาหาร จำนวน 2 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 50 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) เพื่อเป็นกลุ่มทดลอง ดังนี้

2.1 ได้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/1 โรงเรียนบ้านสามขามมิตรภาพที่ 3 จำนวน 25 คน เป็นกลุ่มทดลองห้องที่ 1 ได้รับการจัดกิจกรรมแบบ TPR

2.2 ได้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/2 โรงเรียนบ้านสามขามมิตรภาพที่ 3 จำนวน 25 คน เป็นกลุ่มทดลองห้องที่ 2 ได้รับการจัดกิจกรรมแบบ CLE

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มี 3 ชนิด คือ

1. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

1.1 แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร แบบ TPR จำนวน 15 แผน แผนละ 1 ชั่วโมง ใช้เวลา 15 ชั่วโมง ($\bar{x} = 4.79$)

1.2 แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร แบบ CLE จำนวน 15 แผน แผนละ 1 ชั่วโมง ใช้เวลา 15 ชั่วโมง ($\bar{x} = 4.75$)

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 1 ฉบับ ชนิดเลือกตอบ 3 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อตั้งแต่ 0.38-0.73 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.74

3. แบบวัดความเชื่อมั่นในตนเอง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 3 ระดับ จำนวน 15 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.28-0.56 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.76

การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยนำไปวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. วิเคราะห์ประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมแบบ TPR และแบบ CLE ตามเกณฑ์ 70/70 จากสูตร E_1/E_2 ของ (เผชิญ กิจระการ. 2544 : 49)

2. หาค่าดัชนีประสิทธิผล (The Effectiveness Index : E.I.) ของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ TPR และแบบ CLE ด้วยวิธีของกูดแมน เฟลทเชอร์ และชไนเดอร์ (ไชยยศ เรืองสุวรรณ. 2546 : 170 - 171 ; อ้างอิงมาจาก Goodman, Fletcher and Schneider. 1980 : 30-34) ในการหาค่าดัชนีประสิทธิผล (The Effectiveness Index : E.I.)

3. วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและความเชื่อมั่นในตนเอง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างการจัดกิจกรรมแบบ TPR และแบบ CLE โดยใช้ Hotelling's T^2 ดังตาราง 1-3

ตาราง 1 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างการจัดกิจกรรมแบบ TPR และแบบ CLE ด้วยสถิติ Hotelling's T^2

สถิติทดสอบ	SS	MS	df	F	P
Hotelling's trace	.620	.620	2.00	14.581	.000
Hotelling's T^2	29.76	29.76	2.00	14.581	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 1 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างการจัดกิจกรรมแบบ TPR และแบบ CLE แตกต่างกัน

ตาราง 2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างการจัดกิจกรรมแบบ TPR และแบบ CLE

รูปแบบการจัดกิจกรรม	n	\bar{x}	S.D	df	F	P
TPR	25	22.88	2.32	48	.063	.804
CLE	25	22.72	2.21			

จากตาราง 2 พบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมแบบ TPR และแบบ CLE มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไม่แตกต่างกัน

ตาราง 3 การเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ระหว่างการจัดกิจกรรมแบบ TPR และแบบ CLE

รูปแบบการจัดกิจกรรม	n	\bar{x}	S.D	df	F	P
TPR	25	2.83	0.24	48	24.08	.000
CLE	25	2.67	0.47			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 3 พบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมแบบ TPR และแบบ CLE มีความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนแตกต่างกัน โดยนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรม แบบ TPR มีความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรม แบบ CLE

ผลการวิจัย

จากการวิจัยการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างการจัดกิจกรรมแบบ TPR และแบบ CLE สรุปผลได้ดังนี้

1. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแบบ TPR และแบบ CLE มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 78.31/76.27 และ 77.94/75.73 ตามลำดับ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 70/70
2. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ TPR และแบบ CLE ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.6200 และ 0.6000 แสดงว่านักเรียนมีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน คิดเป็นร้อยละ 62 และ 60 ตามลำดับ
3. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ TPR และแบบ CLE มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน แต่นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ TPR มีความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่าแบบ CLE อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยสามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
1.1 ผลการประเมินประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ แบบ TPR ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่สร้างขึ้น มีประสิทธิภาพเท่ากับ 78.31/76.27 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 70/70 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ แบบ TPR นั้น ได้ผ่านกระบวนการดำเนินการสร้างอย่างถูกต้อง โดยอาศัยหลักการจิตวิทยาและทฤษฎีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และดำเนินการสร้างอย่างเป็นขั้นตอน คือ ได้ศึกษาวิเคราะห์หลักสูตร เนื้อหา ผลการเรียนรู้ ที่คาดหวัง และการวัดผลประเมินผล ตลอดจนศึกษาวิธีการสร้างแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ดี ให้นักเรียนเรียนรู้เนื้อหาผ่านสื่อการเรียนรู้ที่เหมาะสม มีความน่าสนใจ จัดเรียงเนื้อหาจากง่ายไปหายาก ทำให้นักเรียนมีความสนใจการเรียนมากขึ้น และมีความสนุกสนานกับกิจกรรมที่ทำ นอกจากนี้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้ผ่านกระบวนการหาคุณภาพ มีการตรวจ แก้ไขตามข้อเสนอแนะจากคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ตลอดจนผู้เชี่ยวชาญตรวจแก้ไข มีการนำไปทดลองใช้ และได้นำไปใช้จริง จึงเป็นแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่สามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม การเรียนให้เป็นไปตามจุดประสงค์การเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับ วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2554 : 321) สรุปว่าแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ดีเป็นแผนที่ให้แนวทางการเรียนรู้แก่ผู้สอนอย่างชัดเจน ทั้งด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การใช้สื่อการเรียนรู้ และการวัดผล ประเมินผล โดยเฉพาะแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ควรเป็นกิจกรรมที่เน้นให้นักเรียนได้ปฏิบัติ ได้คิด ได้ทำ

ได้แก้ปัญหาและได้เกิดทักษะกระบวนการ สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ สอดคล้องกับผลการศึกษานิกอร์ ปีตรัตน์ (2554 : 39-81) ได้ทำวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และความคงทนในการเรียนรู้ระหว่างการจัดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษแบบโครงการและแบบ TPR ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยมีความมุ่งหมาย เพื่อพัฒนาผลการเรียนรู้ระหว่างการจัดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษแบบโครงการและแบบ TPR ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 ผลปรากฏว่า แผนการเรียนรู้ด้วยการจัดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษแบบโครงการและแบบ TPR มีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.40/80.10 และ 79.84/79.50

1.2 ผลการประเมินประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ แบบ CLE ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่สร้างขึ้น มีประสิทธิภาพเท่ากับ 77.94/75.73 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 70/70 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ แบบ CLE นั้น ได้ผ่านกระบวนการดำเนินการสร้างอย่างถูกต้อง โดยอาศัยหลักการจิตวิทยาและทฤษฎีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และดำเนินการสร้างอย่างเป็นขั้นตอน คือ ได้ศึกษาวิเคราะห์หลักสูตร เนื้อหา ผลการเรียนรู้ ที่คาดหวัง และการวัดผลประเมินผล ตลอดจนศึกษาวิธีการสร้างแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ดี ให้นักเรียนเรียนรู้เนื้อหาผ่านสื่อการเรียนรู้ที่เหมาะสม มีความน่าสนใจ จัดเรียงเนื้อหาจากง่ายไปยาก ให้นักเรียนมีความสนใจการเรียนมากขึ้น และมีความสนุกสนานกับกิจกรรมที่ทำ นอกจากนี้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้ผ่านกระบวนการหาคุณภาพ มีการตรวจ แก้ไขตามข้อเสนอแนะจากคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ตลอดจนผู้เชี่ยวชาญ มีการนำไปทดลองใช้และได้นำไปใช้จริง จึงเป็นแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่สามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนักเรียนให้เป็นไปตามจุดประสงค์การเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับ วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2554 : 321) สรุปว่าแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ดีเป็นแผนที่ให้แนวทางการเรียนรู้แก่ผู้สอนอย่างชัดเจน ทั้งด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การใช้สื่อการเรียนรู้ และการวัดผล ประเมินผล โดยเฉพาะแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ควรเป็นกิจกรรมที่เน้นให้นักเรียนได้ปฏิบัติ ได้คิด ได้ทำ ได้แก้ปัญหาและได้เกิดทักษะกระบวนการ สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ หทัยทิพย์ ชมภูพิน (2551 : 51-85) ได้ทำวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบความสามารถในการคิดสร้างสรรค์และการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยรูปแบบการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (CLE) กับรูปแบบการสอนแบบพาโนรามา (PANORAMA) ผลการวิจัยปรากฏว่า แผนการจัดการเรียนรู้รูปแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มีประสิทธิภาพ E1/E2 เท่ากับ 86.52/83.75

2. ดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ TPR และ แบบ CLE ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า ค่าดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ TPR เท่ากับ 0.6200 หรือคิดเป็นร้อยละ 62 แสดงว่านักเรียนมีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน คิดเป็นร้อยละ 62 และค่าดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ CLE เท่ากับ 0.6000 หรือ คิดเป็นร้อยละ 60 แสดงว่านักเรียนมีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน คิดเป็นร้อยละ 60 แสดงให้เห็นว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ TPR และแบบ CLE มีประสิทธิภาพในการพัฒนาความก้าวหน้าในการเรียนรู้ของนักเรียน ทั้งนี้ น่าจะเป็นผลมาจากที่ผู้วิจัยได้ดำเนินการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั้ง 2 แบบ ซึ่ง

จัดกิจกรรมโดยผ่านกระบวนการทำงานเป็นกลุ่ม มีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน มีโอกาสได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างนักเรียนด้วยกัน ส่งเสริมให้นักเรียนได้สร้างความรู้ด้วยตนเอง ได้ฝึกฝนทักษะกระบวนการต่างๆ อย่างต่อเนื่อง เป็นขั้นเป็นตอน ซึ่งแต่ละขั้นตอนช่วยให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมที่หลากหลาย เรียนรู้อย่างมีความสุข นักเรียนไม่รู้สึกเครียด ทำให้บรรยากาศในการเรียนเอื้อต่อการเรียนรู้ ประกอบกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทั้ง 2 แบบมีสื่อประกอบการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับนักเรียน เรียนรู้เนื้อหาจากภาพประกอบ โดยเริ่มจากเนื้อหาที่ง่ายไปสู่เนื้อหาที่ยากขึ้น มีแบบฝึกที่หลากหลายให้นักเรียนได้เรียนรู้เพิ่มเติมจากเนื้อหาในบทเรียน มีการวัดและประเมินผลในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ ทำให้นักเรียนมีความสนใจและสนุกสนานในการเรียน ส่งผลให้นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนรู้ที่ดีขึ้น สอดคล้องกับอาภรณ์ ใจเที่ยง (2550 : 216) ได้สรุปว่า ลักษณะของแผนการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ที่ดีนั้น จะต้องเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่ให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติให้มากที่สุด โดยมีครูผู้สอนเป็นผู้ให้คำแนะนำส่งเสริมหรือกระตุ้นให้กิจกรรมที่นักเรียนดำเนินการเป็นไปตามจุดประสงค์ การเรียนรู้ที่กำหนดไว้ เปิดโอกาสให้นักเรียนให้ค้นพบคำตอบ หรือทำสำเร็จด้วยตนเองโดยผู้สอนต้องลดบทบาทจากผู้บอกคำตอบมาเป็นผู้คอยกระตุ้นด้วยคำถามหรือปัญหา โดยนักเรียนคิดแก้ไขหรือหาแนวทางไปสู่ความสำเร็จในการทำกิจกรรมด้วยตนเอง มุ่งให้นักเรียนรับรู้ และเรียนรู้อย่างเป็นกระบวนการ และสามารถนำกระบวนการไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน ครูผู้สอนในชั้นวัตกรรมการเรียนรู้ต่างๆ ที่สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้ที่เหมาะสมกับสาระการเรียนรู้และนักเรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของ นิกร ปัตร์รัตน์ (2554 : 39-81) ได้ทำวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และความคงทนในการเรียนรู้ระหว่างการจัดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษแบบโครงงาน และแบบ TPR ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อหาดัชนีประสิทธิผลระหว่างการจัดกิจกรรม ผลปรากฏว่าดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษแบบโครงงานและแบบ TPR คิดเป็นร้อยละ 67.16 และ 67.91 ตามลำดับ

3. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยการจัดกิจกรรมแบบTPR และแบบ CLE

3.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้ อาจเป็นผลมาจากความรู้ความสามารถและประสบการณ์เดิมของนักเรียนทั้งสองกลุ่มอยู่ในระดับที่ใกล้เคียงกัน ประกอบกับกระบวนการจัดการเรียนรู้ทั้งสองแบบ ถึงแม้จะมีลักษณะการจัดการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน แต่ก็นำให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมด้วยตนเอง ควบคู่กับการจัดการเรียนรู้เป็นกลุ่มย่อย นักเรียนได้ร่วมกันฝึกปฏิบัติ โดยครูเป็นผู้คอยแนะนำเพิ่มเติม ซึ่งในขั้นตอนของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทั้ง 2 แบบ อาจมีลักษณะแตกต่างกัน แต่ในกระบวนการจัดกิจกรรม ผู้วิจัยได้ให้ความสำคัญเท่ากัน และจัดกิจกรรมโดยใช้สื่อการเรียนรู้ที่มีความหลากหลาย และเน้นให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมกับกิจกรรมการเรียนรู้ให้มากที่สุด เพื่อให้นักเรียนเกิดความรู้ความเข้าใจให้มากที่สุด จึงเป็นผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไม่แตกต่างกัน แต่ นักเรียนทั้งสองกลุ่มก็มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน สอดคล้องกับนิกร ปัตร์รัตน์ (2554 : 39-81) ได้ทำวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และความคงทนในการเรียนรู้ระหว่างการจัดกิจกรรม การสอนภาษาอังกฤษแบบ

โครงการและแบบ TPR ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษแบบโครงการและแบบ TPR มีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไม่แตกต่างกัน

3.2 ความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 แตกต่างกัน ทั้งนี้เนื่องจากกิจกรรมแบบ TPR และแบบ CLE มีขั้นตอนและกระบวนการจัดกิจกรรมแตกต่างกัน คือการจัดกิจกรรมแบบ TPR เป็นวิธีการสอนภาษาที่เริ่มจากการเรียนรู้จากเรื่องที่ย้ายไปสู่เรื่องที่ยาก ซึ่งเป็นคำศัพท์ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน และเป็นรูปธรรม นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง เริ่มจากการฟังคำสั่งจากครูแล้วปฏิบัติตาม โดยไม่ต้องพูดตอบสนองด้วยการใช้ท่าทาง จนกว่านักเรียนพร้อมที่จะพูดแล้ว ครูจึงให้พูดออกเสียงคำศัพท์นั้นๆ การแสดงออกด้วยท่าทางเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างเข้าใจ เรียนรู้ด้วยความสนุกสนาน ไม่น่าเบื่อ ครูใช้สื่อการเรียนรู้หลากหลายรูปแบบ มีเพลง เกม มีการแข่งขัน ให้รางวัลเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนอยากเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น สอดคล้องกับสุมิตรา อังวัฒนกุล. 2539 : 90 ได้สรุปว่า การจัดกิจกรรมแบบ TPR นั้น นักเรียนได้รับประสบการณ์ตรงจากการปฏิบัติจริง จึงมีความเข้าใจ สนุกสนานกับการเรียนและสามารถจำและนำไปใช้ได้ ไม่เกิดความเครียด เพราะไม่มีการบังคับให้นักเรียนพูดเมื่อนักเรียนยังไม่พร้อมที่จะพูด นักเรียนได้รับประสบการณ์จากการปฏิบัติ ประโยคคำสั่งที่นำมาใช้ก็เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของนักเรียนเอง นักเรียนได้ใช้ทั้งสี่ระพีทั้งหมดตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่เป็นคำสั่งภาษาอังกฤษนั้น นักเรียนต้องใช้ประสาทสัมผัสและกล้ามเนื้อในการเรียนรู้ การเรียนรู้โดยใช้สี่ระพีประกอบ สามารถทำให้นักเรียนเกิดความทรงจำแบบถาวรไม่ลืมง่ายช่วยให้นักเรียนสามารถจดจำภาษาอังกฤษได้อย่างถาวร และต่อเนื่องไปยังทักษะอื่นๆ ได้เป็นอย่างดี นำมาซึ่งความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และเกิดแรงจูงใจ ในการเรียนภาษาต่อไป สอดคล้องกับรุ่งนภา เทศนา (2550 : 57-78) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยการจัดกิจกรรมการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) กับแบบปกติ ผลการวิจัยปรากฏว่า ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยวิธีการจัดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษแบบ TPR สูงกว่าการจัดกิจกรรมการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1.1 การจัดทำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ TPR และแบบ CLE ครูควรมีความเข้าใจในแต่ละขั้นตอนของการจัดกิจกรรมก่อน เพื่อจะได้ปฏิบัติกิจกรรมได้ถูกต้อง ควรเตรียมสื่อในการจัดกิจกรรมให้นำสนใจและเหมาะกับวัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งจะส่งผลให้การเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนมีประสิทธิภาพ

1.2 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ TPR นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติจริงและมีส่วนร่วมในกิจกรรมทั่วถึงทุกคน ผู้สอนควรนำไปทดลองใช้จัดกิจกรรมกับนักเรียนในระดับชั้นอื่น ๆ เพื่อให้นักเรียนได้ใช้ทักษะกระบวนการต่างๆ ในการศึกษา ค้นคว้าหาความรู้ และควรมีการสรุปทบทวนทุกครั้งที่ทำกิจกรรมเสร็จเรียบร้อยแล้ว

1.3 การจัดกิจกรรมแบบ CLE ขั้นตอนการทำหนังสือเล่มใหญ่ ครูผู้สอนสามารถปรับขนาด และจำนวนแผ่นงานของหนังสือลงให้เหมาะกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เพิ่มกิจกรรมการวาดภาพประกอบขึ้น ลดการเขียนเนื้อเรื่องให้น้อยลง

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ TPR และแบบ CLE กับตัวแปรอื่นๆ เช่น ความคงทน ในการเรียนรู้ เจตคติ ความพึงพอใจ และความคิดสร้างสรรค์เพื่อดูว่าผลจะเป็นประการใด

2.2 ควรศึกษาเปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ด้านการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนในการจัดกิจกรรมแบบ TPR กับวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบอื่นๆ เพื่อดูว่าจะเป็นประการใด

2.3 ควรนำการจัดกิจกรรมแบบ CLE ไปศึกษาเปรียบเทียบกับวิธีการจัดกิจกรรมแบบอื่น ๆ เพื่อศึกษาและนำมาพัฒนาการเรียนรู้ให้เหมาะกับระดับชั้น และวัยของนักเรียนต่อไป

เอกสารอ้างอิง

กมลทิพย์ แก้วนกสิการณ์. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอน

ตามปกติ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. นครสวรรค์ : มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์, 2551.

กระทรวงศึกษาธิการ, สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. แนวทางการดำเนินงานเรียนฟรี

เรียนดี 15 ปี อย่างมีคุณภาพ ปีงบประมาณ 2554. กรุงเทพฯ, 2554.

_____. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551. กรุงเทพฯ : ชุมนุมสหกรณ์การเกษตร แห่งประเทศไทย, 2551.

ไชยยศ เรืองสุวรรณ. เทคโนโลยีทางการศึกษา : ทฤษฎีและการวิจัย. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2546.

เผชิญ กิจระการ. “การวิเคราะห์ประสิทธิภาพสื่อและเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา(E1/E2),”

วารสารการวัดผลการศึกษา. 7(1) : 44-51 ; สิงหาคม, 2544.

นิกร ปัตร์ตัน. การเปรียบเทียบทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ความมั่นใจในการใช้

ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และความคงทนในการเรียนรู้ระหว่างการจัดกิจกรรมการสอน

ภาษาอังกฤษแบบโครงการและแบบ TPR ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์

กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2554.

รุ่งนภา เทศนา. การเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

โดยวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) กับวิธีสอนแบบปกติ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. ลพบุรี :

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี, 2550.

โรงเรียนบ้านสามขามิตรภาพที่ 3. หลักสูตรสถานศึกษา. มุกดาหาร : สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา

ประถมศึกษา มุกดาหาร, 2551.

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. นวัตกรรมเพื่อความเรียนรู้. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2554.

- สุมิตรา อังวัฒนกุล. **วิธีสอนภาษาอังกฤษ**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.
- สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ. **19 วิธีการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความรู้และทักษะ**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ภาพพิมพ์, 2540.
- สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามุกดาหาร. **รายงานการประเมินผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ปีการศึกษา 2554** : มุกดาหาร, 2554.
- ศิริภรณ์ ศรีนาค. **การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) กับวิธีสอนตามแนวทาง การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร**. วิทยานิพนธ์ ค.ม. ลพบุรี : มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี, 2550.
- หทัยทิพย์ ชมพูพูน. **การเปรียบเทียบความสามารถในการคิดสร้างสรรค์และการเขียนเชิงสร้างสรรค์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยรูปแบบการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (CLE) กับรูปแบบการสอนแบบพาโนรามา (PANORAMA)**. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2551.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. **หลักการสอน**. ฉบับปรับปรุง. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2550.
- Asher, J.J. **Learning another language Through action : The complete Teacher's guide book**. Los Gatos. California : Sky Oaks Publication, 1979.
- Bloom, B.S. **Taxonomy of Education Objective Hand Book I Cognitive Domain**. New York : Davie Mac Kay, 1976.
- Carroll, John B. "A Model of School Learning," **Teacher College Record**. 64 (8) : 723 - 733 ; May, 1977.